

til at gaa ind i Centralforeningen. Formaalet med Lovforslaget er jo, som det blev sagt af den ærede Forslagsstiller (Scavenius) saavel ved Forslagets Indbringelse som nu i Dag, at søge at skaffe Landets Grundejere i By og paa Land i større Maal, end de hidtil have haft det, Adgang til det udenlandske Pengemarked i Haab om ad den Vej at kunne skaffe dem forholdsvis billigere Laan, end de hidtil have kunnet opnaa, eller med andre Ord: at søge efter en større Maalestok at drage udenlandsk Kapital herind i Landet til Anbringelse særlig i vore første Prioriteter i Haab om ad denne Vej at kunne bringe Rentefoden herhjemme i nærmere Niveau, end den hidtil har været, med Rentefoden i de Udlande, der i saa Henseende ere heldigere stillede end vi, til Gavn for det producerende Samfund i dets Helhed. Denne Tanke er, som der under den første Debat gentagne Gange er blevet gjort opmærksom paa, ikke ny, og den Maade, hvorpaa den her søges realiseret, er heller ikke meget forskellig fra den Maade, hvorpaa tidligere Forslag, der have været fremme med et lignende Formaal, have søgt at løse Opgaven, særlig de forskellige Hypotekbanksforslag, der have været fremme. Ogsaa ved dem havde man til Hensigt gennem Sammenslutning af de forskellige Kreditforeninger at skabe et stort ensartet Papir i Haab om, at man med dette lettere kunde vinde et Marked i Udlandet end med de enkelte Kreditforeningsobligationer. Denne Tanke, at søge ved naturlige Midler at bringe Rentefoden mest mulig ned i Indlandet, har min fulde Sympati, ligesom den sikkert i overvejende Grad har Stemningen for sig her i Folketinget. Spørgsmaalet er blot, om der kan naas noget i nævnte Retning ved det foreliggende Forslag eller lignende, og i bekræftende Fald hvordan det bedst kan naas. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at dersom det Forslag, om hvilket der blev andraget for nogle Aar siden fra Agrarforeningens Side om fuld Statsgaranti for et vist Beløb Kreditforeningsobligationer, var blevet gennemført, ere de fleste dog vel af den Mening, at det vilde have bidraget noget til at skaffe Grundejerne billigere Laan og til at sænke Niveauet for Rentefoden i det hele her i Landet; men det blev jo ikke gennemført, og da de Forhandlinger, som den Gang blev førte desangaaende, klarlig have vist, at der i hvert Fald ikke for Tiden er nogen som helst Mulighed for, at lignende Forslag kunne gennemføres, skal jeg ikke dvæle nærmere derved i dette Øjeblik.

Spørgsmaalet er nu, om man kan vente, at der kan naas noget i den anførte Retning ved en Sammenslutning af Kreditforeningerne, og med en begrænset Statsgaranti som foreslaaet. De Markeder, som man særlig tager Sigte paa, er jo det tyske, det franske og det engelske, og da særlig de to sidste, som den ærede Forslagsstiller ogsaa har gjort opmærksom paa i Dag. Hvad Forholdet med Hensyn til det franske og engelske Marked angaar, stemme de Oplysninger, der ere komne til min Kundskab, saa fuldstændig med den ærede Finansministers, at jeg i et og alt kan tiltræde, hvad han har sagt derom, og jeg finder derfor ingen Anledning til at komme nærmere ind herpaa. Desværre maa det sikkert anses som givet, at det for Tiden er umuligt at vinde Indgang i Frankrig med saadanne Papirer, som her er Tale om, paa Grund af de Lovgivningsbestemmelser, der ere truffene, og som i Virkeligheden ere lige med et Indførselsforbud mod Ikke-Statsobligationer. Og rimeligvis har den ærede Finansminister ogsaa Ret i, at der heller ikke for Tiden er nogen Chance for, at vi kunne komme ind paa det engelske Marked med Centralkreditforeningsobligationer, det maa desværre vist ogsaa betragtes som givet, og det forekommer mig saa meget sandsynligere, at det ikke vil kunne lykkes for et Centralkreditforeningspapir at trænge ind der, som det til Dato ikke er lykkedes for nogen af de skandinaviske Hypotekbanker at vinde Indgang paa det engelske Marked, og det maa dog vist antages, at Hypotekbanker ere noget heldigere stillede end en Centralkreditforening med Hensyn til at vinde Indgang paa et nyt Marked, idet en Hypotekbank optager enkelte store samlede Laan, som Bankens Direktion søger at faa afsatte paa den bedst mulige Maade, medens en Centralkreditforening kun udsteder sine Obligationer successive, som der er Laanetrang til, og den enkelte Laansøger maa saa selv om at afsætte sine Obligationer, hvor han kan faa dem bedst afsatte. Saa er der det tyske Marked. Ogsaa i den Henseende er jeg enig med den højtærede Finansminister i, at der vist ikke vil være meget at vinde. Renten i Tyskland er som Regel ikke meget lavere end her. Et Vidnesbyrd om, at den heller ikke er lavere for Tiden, have vi deri — som ærede Medlemmer sikkert have set af Bladene — at der i den sidste Tid er optaget et 3 pCts Statslaan paa 200 Mill. Reichsmark for det tyske Rige og den preussiske Stat i Forening til en Kurs af mellem 91 og 92.